

PALMATKA (1) sb f

Pierwsze a jasne, drugie pochylone.

sg D palmåtce. ◇ [I palmåtka.]

Sł stp brak, Cn: palmatka szkolna, Linde XVI w. (ten sam przykład).

Listewka drewniana lub rzemień skórzany, którymi wymierzano karę żakom, bijąc po dłoni; ferula
Mącz, Cn:

Zwrot: »palmatce ręki nastawiać« = być posłusznym, podlegać dyscyplinie: Manum ferulae subducere, Do szkoły chodzić albo palmatce ręki nastawiać/ to yeft pod posłuszeństwem być. Mącz 125a.

[Przen: Kara jakby wymierzona żakowi: Bo naprzód odprawa i pisma do tej sprawy należące tak niedostatecznie, tak nierządne i zawikłane nam są oddane, że kto by z nami chciał summo iure agere, mógłby nas bodaj nie z palmatką nazad po tekst odesłać. DiarPos 20.]

SBu